

tioneele beschouwingen onder het hoofd „Tijdschriftlegenden” zou willen uitbreiden tot een onderzoek naar den invloed, dien de door de redactie toegepaste censuur in den loop der jaren op de hoeveelheid en de hoedanigheid der ingekomen bijdragen heeft gehad. Onder censuur versta ik de opkuisching van stijl, de uitbanning en verdietsching van vreemde woorden, kortom het proces, waardoor de redactie ook wel eens de duidelijkheid, zonder twijfel de gelijkvormigheid bevordert, maar ten koste van de individueele vrije uiting van den Nederlandschen arts.

Hoeveel werkelijk goede copie zou niet ongeschreven blijven, omdat het vooruitzicht van het PROKRUSTES bed, dat ons geesteskind te wachten staat, te zeer remmend werkt op de schrijflust, die toch al zooveel weerstanden te overwinnen heeft, voordat de stof in een passend kleed is gestoken? En kan het verwonderen, dat een huis, waar men de ouderwetsche gastvrijheid hoog houdt en dus den gast toestaat in zijn eigen kleeren te verschijnen, steeds meer aantrekkingskracht uitoefent op allen, die zich bewust zijn, dat ook in de „dorre” wetenschap vorm en inhoud één zijn?

Alkmaar, 13 November 1920.

J. A. KORTEWEG.

DE BETALING DER SPECIALISTEN.

In het verslag van PINKHOF over de algemeene vergadering is onjuist de opmerking, dat men het eens was hierover: het staatssubsidie moest niet beperkt blijven tot een tegemoetkoming in de kosten van specialistenhulp en ziekenhuisverpleging, maar zich uitstrekken tot de geneeskundige verzorging in haar geheel.

Integendeel heb ik uitdrukkelijk protest aangeteekend tegen een beslissing van de algemeene vergadering over deze aangelegenheid, zonder dat men bekend was met het standpunt der specialistenorganisatie. En later heeft de voorzitter, toen dit punt wederom ter sprake kwam, ook uitdrukkelijk het voorbehoud gemaakt, dat bij het nastreven van een staatssubsidie voor het honorarium der huisartsen natuurlijk voorkomen moet worden, dat daartoe door de regeering geput wordt uit het bedrag, dat men voor specialistische hulp ter beschikking zou willen stellen.

De S. O. zal haar advies in deze nog uitbrengen.

Maar alvast dit: niet zonder goeden grond bleken de specialisten eenstemmig zeer wantrouwend ten aanzien van de beoogde honoreering per verrichting, terwijl daarenvens in de memorie van toelichting een limiet voor de uit te trekken som noodzakelijk wordt geacht. Dit scepticisme is te meer gerechtvaardigd, aangezien voor de geheele subsidieering (dus o. a. met inbegrip van ziekenhuisverpleging) het luttele bedrag van tien millioen van den kant van den minister van financiën reeds ter sprake is gekomen. Indien nu ook nog de huisartsen op een aandeel van het zeker geringe bereikbare aanspraak gaan maken, wat blijft dan voor de specialisten en de ziekenhuisverpleging over?

Hier mag wel ter dege worden gewaakt, dat de Maatschappij ten voordeele van de eene groep geen stappen doet rechtstreeks ten nadeele van de andere.

Arnhem, 10 November 1920.

J. G. SCHNITZLER.

INTERNATIONALE UNIVERSITEIT EN TE BEZIGEN TAAL.

Gedurende het congres van den bond van internationale vereenigingen gehouden te Brussel van 5—20 Septemer j.l., bij welke gelegenheid aldaar is opgericht een Internationale Universiteit, zijn in die universiteit een paar lezingen gehouden, die voor de geneeskundige wetenschap niet zonder belang zijn te achten. Het eigenaardige dier beide lezingen was, dat zij werden gehouden in de internationale hulptaal Esperanto. De eene lezing behandelde een zuiver geneeskundig onderwerp; zij handelde over „de toepassing van radium bij de behandeling van kanker” en werd uitgesproken door dr. WANVERT, professor aan de universiteit te Rijssel. Eigenaardig en merkwaardig was verder, dat vele toehoorders na afloop verklaarden, dat zij van deze lezingen in een door hen niet gekende taal meer hadden begrepen, dan van vele lezingen in de